

JÖVŐ
1945. DEC. 15.

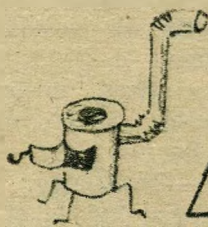
Nagy kincs
a tüzfű...
A

A bérfűrészes elvégezte
a munkáját, gyerünk
haza a tüzelővel

LESTYÁN SÁNDOR:

A pesti

Mostandban sűrűn megállok a pesti utcán, azokat a görbe, kunkorodó kéményeket számlálgatom, melyek ablaktáblákból és falakból törnek ki a szabadba és öblös torkukból füstcsík gomolyog a szürke, decemberi égnek. A gömbölyű pléhkéményeket számlálgatom és jófajta, örvendetes érzés melenget: mégse fagyunk meg ezen a télen! A kémények — amolyan vásárias, lacikonyhás emlékeket idéznek elő, — nem törődve azzal, hogy megcsúfolják »a városképet«, fittyet hányva a modern bérházak hamlokzat-kiképzésének, fűtülve a műemléknek nyilvánított empire palota sértett sóhajtozására: napról-napra szaporodnak a városban. Ott van szükség rájuk, ahol a korszerűség, a technika nem is olyan régi vívmánya, gőzfűtésre, központi fűtésre rendezte be a lakószobákat. Milyen boldogtalanok lettek egyszerre a »komfortos« pesti házak lakói, mikor kiderült, hogy lenn, a pincében hideg marad a kazán, az építészek még nem gondoltak arra, hogy ilyesmi is előfordulhat és egyszerűen elflejtettek kéményről gondoskodni, mikor a házfalakat felhúzták! Milyen ostobák voltak az új háziurak, akik a régi házakból kidobálták a fehér, zöld és kékszinű cserépkályhákat és helyükbe beállították a vas-harmonikás radiátorokat! »Egy szoba-hall, központi fűtéssel, hideg-meleg vízzel« — milyen vágyálom, milyen elérhetetlennek tetsző ábránd volt a pesti ember szemében egy-két évvel ezelőtt, s az idej telre mennyire megcsúfolja a gazdáját! Szigorú tél küszöbén állunk. Nincs szénünk, fánk, tüzelőanyagunk. A bányászoknak nincs bakancsa, meleg ruhája, elegendő kenyere. Tatabánya, Dorog betegtüdejű, sápadt arcú, meggyötört vajúrai és csillései nem tudnak annyit termelni, hogy a pestieknek barátságos, meleg szobája legyen. Közhivatalokban, irodákban, szerkesztőségekben felsőkabátban, sálakba burkolva dolgoznak. A pékek kemencéit fafűtésről petróleumfűtésre alakítják át. A trafikban lilás-vörösre vált kézzel számlálja elénk a heti 25 »Munkás« vagy »Magyar« cigarettát a kopott kendőbe bugyolált néni, aki fázósan topog pultja mögött. A borbélymester hideg vízbe mártja az ecsefet, mielőtt szappanozni kezd. A legtöbb színház, meg a legtöbb mozi akár be is zárhatja a ruhatárát, árván, üresen ágaskodnak a fogasok, senki se adja be a kabátját, meg a kalapját, legfeljebb az esernyőjét, ha ugyan van neki. A kávéházak vendégeit is el-elnézem az utcai kirakatüveg mögött: azok »se válnak meg a felsőruházatuktól, úgy üldögélnek a kerek márványasztalok mellett, a kopott plüss-pamlagon, a vezércikkbe mélyedve, vagy elszórakozva a képesujság illusztrációin. Egy-két színház, mozi, kávéház büszkén írja ki a kapujára, — sőt, dicsekedve hirdeti a lapokban — hogy fűtött helyisége

Vidéki
szeretetadomány:
egy-egy köteg fa

Egy kis erdőirtás...

